

Allerheiligen/Allerzielen

HET VERHAAL OVER MOEDER MUS

In een bos vol met berkenbomen, hier niet ver vandaan, woont Merel. Toen Merel nog maar een baby was heeft moeder Mus haar onder de grote berkenboom gevonden. Helemaal alleen. Moeder Mus nam Merel mee naar haar nest, waar allemaal kleine musjes in zaten. Ze zorgde voor Merel alsof het haar eigen musje was. Moeder Mus leerde Merel eten, vliegen vanaf de hoogste boom en badden in het zand om haar vleugels schoon te houden. Zo groeide Merel, samen met haar broertjes en zusjes, op tot een grote, sterke Merel.

Op een mooie dag gaan ze met z'n allen eten zoeken. Als Merel net een lekker wormpje uit de grond aan het trekken is, hoort ze geritsel tussen het groen. Alle mussen en Merel vliegen omhoog, de boom in. Vanaf een tak, hoog in de boom, kijken ze naar beneden om te zien wat het geluid heeft gemaakt. Maar ze zien niets. Als ze een tijdje niets meer horen, vliegen ze weer naar beneden. Maar nee! Wat gebeurt er! Wat een schrik! Plotseling schiet er een vos uit de bosjes en komt op hen af. Zo snel als ze kunnen, vliegen Merel en de mussen weer omhoog de boom in. Merel kijkt om zich heen en ziet haar broertjes en zusjes geschrokken op de tak zitten.

“Waar is moeder Mus?”, vraagt ze. Ze kijken naar beneden, maar ze zien niets. Ze wachten een poosje en vliegen daarna naar beneden om moeder Mus te zoeken. Opeens zegt broer Mus tegen Merel: “Daar, ik zie haar! Daar ligt ze.” Zo snel ze konden vliegen ze naar moeder Mus en landen zachtjes naast haar.

En daar ligt ze. Op haar rug, vleugels wijd, ogen dicht. Broer Mus en Merel worden stil. Ze buigen hun kopjes. Het wordt stil om hen heen. Alleen een zachte wind laat de blaadjes ritselen. Als het donker wordt, vliegen naar het nest. Daar blijven ze stil tegen elkaar aan zitten, tot ze in slaap vallen.

De volgende ochtend vliegen ze terug naar de plek waar moeder Mus lag. Ze landen in het vochtige gras en stilletjes gaan ze zitten op deze bijzondere plek. Ze kijken elkaar aan en denken aan moeder Mus. Wat missen ze haar. Ze heeft altijd zo goed voor hen gezorgd. Merel wil net zo worden als moeder Mus. Net zo lief.

Ineens voelen ze moeder Mus vlakbij. Ze is er niet echt maar wel een beetje. “Zou moeder Mus toch een beetje bij ons blijven?” vraagt Merel. Broer Mus knikt. Merel zegt zachtjes: “Dag lieve moeder Mus, ik ben blij dat je bij me blijft. Zo ben ik nooit alleen.”